

Arrest

nr. 122 223 van 8 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD loco advocaat C. DRIESEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Kabul maar afkomstig en getogen in de provincie Paktya, district Aryoub Zazi (Jaji) in het dorp Belawoot. U bent Pashtoen van etnische origine. Uw vader was lang geleden in Kabul bij de politie, maar keerde terug naar Belawoot, toen u nog heel klein was. Uw vader oefende sindsdien geen officiële job meer uit en behoorde in zijn latere jaren tot de ouderlingen van het dorp. Jullie hadden voldoende gronden en uw taak was toezien op het huishouden en de gasten ontvangen.

U bent gehuwd, zonder kinderen. Uw vrouw verblijft bij haar vader, die tevens uw oom langs moederszijde is. Ook uw moeder verblijft bij uw oom. U heeft een broer die werkt als vertaler voor de Amerikanen. Verder heeft u drie getrouwde zussen waarvan er één in Kabul woont. Uw andere zussen wonen in het buitenland, namelijk in UK en in Amerika. U verklaart dat u uw land diende te

ontvluchten uit vrees voor de Taliban, nadat uw vader door hen werd vermoord en uitgelekt was dat uw broer als tolk voor de Amerikanen werkt.

U verklaart dat uw vader de belangrijkste initiatiefnemer was voor de bouw van een meisjesschool in jullie dorp. De werkzaamheden op jullie land waren twintig dagen aan de gang toen uw vader op 22 of 23 sumbula (13 of 14 september) werd gedood door de Taliban. U bevond zich op dat moment in het huis van uw schoonvader, verderop in het dorp. Na de begrafenis vertrok u naar Kabul naar het huis van uw zus. Toen vernam u van uw oom dat uw vader voor de aanvang van zijn project bedreigingen had gekregen vanwege de Taliban en dat er allerlei geruchten waren in het dorp dat uw broer als tolk werkte voor de Amerikanen. Uw familie achtte uw leven in gevaar en na een maand ondergedoken te hebben geleefd bij uw zus, besliste uw oom dat u het land diende te verlaten.

U reisde via Iran en Turkije verder via Griekenland en kwam na ongeveer twee tot drie maanden reizen in België aan waar u op 2 januari 2013 een asielaanvraag indiende. U legt volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de tolkenkaart van uw broer en zijn werkcertificaat, de taskara van uw vader, zijn diploma en wapenpermisatie. U verklaart dat uw zus deze gestuurd heeft naar de UK (London) en dat ze u persoonlijk werden gebracht door een verre kozijn van u.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aangetoond dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande conventie, zijnde ernstig, daadwerkelijk en persoonlijk omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. U baseert uw vrees voor vervolging op de activiteiten van uw vader en het profiel van uw broer doch u heeft geen van beiden voldoende aannemelijk gemaakt.

Wat de activiteiten van uw vader betreft, namelijk het feit dat hij de initiatiefnemer was van de bouw van een meisjesschool op jullie land, moet worden vastgesteld dat u hierover heel weinig informatie kan geven. Dit is opmerkelijk omdat u beweert dat u geen specifieke job had en gewoon betrokken was bij de gang van zaken in het huis, zoals het ontvangen van de gasten en oplossen van problemen (gehoorverslag CGVS p.3). Bovendien was u de enige zoon die thuis verbleef, aangezien u beweert dat uw broer voor zijn werk als tolk op diverse andere plaatsen verbleef. In deze context kan van u zeker verwacht worden dat u meer uitleg zou kunnen geven over de plannen en de uitvoer van het idee van uw vader, namelijk het bouwen van een meisjesschool, en dat uw vader u hier - minstens onrechtstreeks - moet bij betrokken hebben. Er moet echter worden vastgesteld dat u zegt niet zoveel af te weten van zijn plan, enkel dat hij de wens, nl. om iets te doen voor de toekomst van het dorp, wel had geuit in de vergaderingen met de ouderlingen (gehoorverslag CGVS p.5). U komt spontaan niet tot een levendige schets van hoe er in het dorp werd gereageerd op zijn plannen, of er al dan niet een discussie was onder de ouderlingen of daarbuiten. U beweert zelfs dat het eerder een privé-initiatief van uw vader was, omdat hij diegene was met een zekere opleiding en dat de ouderlingen er niet bij waren betrokken. U weet niet echt wie er betrokken was bij dit initiatief (gehoorverslag CGVS p.4-5). Uw verklaringen zijn onvoldoende geloofwaardig. Ten eerste is het bouwen van een meisjesschool in een afgelegen Pashtoendorp in een door Taliban gedomineerde provincie als Paktya geen gewoon initiatief, minstens spraakmakend, en is het bijgevolg niet geloofwaardig dat uw vader zoiets op zijn eentje zou doen, zonder de zaak te hebben besproken en bepleit met de ouderlingen van het dorp, waartoe hij nota bene zelf behoorde. Bovendien kan worden verwacht dat hij voor de daadwerkelijke bouw van een meisjesschool het akkoord nodig heeft van de ouderlingen en dat hierover in het dorp wordt gepraat. Dat u als enige thuiswonende zoon hierover dusdanig ontoereikende informatie geeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas op een ernstige wijze. Temeer u later verklaart, wanneer u naar uw persoonlijke vrees wordt gevraagd, dat u toch min of meer betrokken was bij het project van de school (gehoorverslag CGVS p.7). Uit het bovenstaande blijkt echter dat u elke betrokkenheid afwimpelt en zo goed als van niets afweet. U spreekt zichzelf overduidelijk tegen.

Bovendien is het uiterst bevreemdend dat u pas in Kabul vernam van uw oom dat uw vader bedreigingen had gekregen van de Taliban omwille van zijn plan om een school te bouwen, maar dat hij die dreigementen niet ernstig had genomen (gehoorverslag CGVS p.6). Dat hij over de bedreiging enkel met uw moeder zou hebben gesproken en niet met u, de enige zoon nog in het gezin en diegene die - in het geval uw vader iets overkomt - wordt geacht zorg te dragen voor de familie, is een merkwaardige verklaring, gezien het veel plausibeler zou zijn dat uw vader niet uw moeder (een vrouw) zou inlichten over een dergelijke verontrustende bedreiging maar wel zijn aanwezige zoon. U gevraagd waarom uw vader over deze bedreiging niets aan u vertelde, zegt u "dat uw vader het misschien niet belangrijk vond", wat toch een opmerkelijke reactie is, gezien het algemeen geweten is dat bedreigingen van de Taliban wel ernstig te nemen zijn. Dat uw vader dit niet belangrijk zou hebben gevonden kan echt niet worden geloofd (gehoorverslag CGVS p.8).

Verder moet er toch ook worden vastgesteld dat u geen enkele informatie geeft over wat er precies gebeurd is met uw vader, dat u uw moeder niet gevraagd heeft naar details en de preciese omstandigheden van zijn dood. Ook dit is flagrant. U zegt enkel dat de Taliban 's nachts zijn gekomen en uw vader hebben gedood (gehoorverslag CGVS p.7). Dat u over dit vreselijk feit zelf niet meer informatie zou willen hebben, u hier zelf niet naar heeft geïnformeerd, is in het licht van uw asielaanvraag onbegrijpelijk. De geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas komt hierdoor danig op de helling te staan.

Verder baseert u uw vrees voor vervolging ook op het beroep van uw broer, zijnde een tolk voor de Amerikanen (gehoorverslag CGVS p.6-7). Echter, uw verklaringen ter zake zijn andermaal onvoldoende overtuigend. U weet bijzonder weinig te vertellen over uw broer, die uw enige broer is en maar twee jaar ouder is dan u (gehoorverslag CGVS p.3). U gevraagd waar uw broer Engels heeft geleerd, zegt u "hierover weinig informatie te hebben", enkel dat hij zijn studies deed in Gardez en daar ook de taal leerde. U gevraagd, naar welke school uw broer ging, zegt u enkel te weten dat hij elf jaar naar een publieke school ging, dat u verder geen informatie heeft over zijn opleiding. Evenmin weet u wat uw broer na zijn studies deed, waarbij moet worden opgemerkt dat uw broer volgens uw verklaring vierendertig jaar is en dus het elfde jaar al jaren geleden deed (gehoorverslag CGVS p.4). Welk parcours hij in de daar tussenliggende jaren doorliep, kan u niet toelichten. Omdat dit bijzonder ongeloofwaardig is, nl. dat u zo weinig weet over uw broer, werd u gevraagd hoe dat komt, waarop u stelt dat u enkel wist dat hij studies deed, terugkeerde naar het dorp, de taal leerde en ongeveer vier jaar geleden als tolk begon te werken. U weet niet met wie hij eerst werkte, met de Amerikanen of de Canadezen, noch waar hij werkte, enkel dat hij vanuit Kabul naar diverse plaatsen werd uitgestuurd (gehoorverslag CGVS p.4). De laatste keer zou hij zijn uitgestuurd naar Helmand en Kandahar, maar nu heeft u er geen idee van waar hij zich bevindt (gehoorverslag CGVS p.3), omdat niemand van uw familie met hem contact zou kunnen maken (gehoorverslag CGVS p.7). Hoe dan ook is het erg merkwaardig dat u ook nu nog steeds geen nieuws heeft van uw broer. Dat uw familie niet zou hebben geweten wie ze moesten contacteren om uw broer te kunnen bereiken of over hem iets te vernemen is niet geloofwaardig. Immers, u heeft via uw zus wel zijn documenten in handen gekregen die daar bij haar in bewaring zouden zijn gebleven als hij naar het dorp kwam. Jullie familie moet toch de mogelijkheid hebben om hem te contacteren, via zijn werkgever of via andere tussenpersonen (gehoorverslag CGVS p.7).

U vervolgens gevraagd hoe de mensen van het dorp op de hoogte zijn gekomen dat uw broer als tolk zou werken - wat op zich al zeer bedenkelijk is aangezien hij volgens u volledig was afgezonderd van familie en vrienden - zegt u dat u dit in Kabul van uw oom hoorde, dat het 'geruchten' waren in het dorp, maar dat u niet precies weet hoe men dit te weten is gekomen. Toch is het opvallend dat u dit pas verneemt nadat u al in Kabul was, terwijl uw broer toch al drie tot vier jaar tolkte en u hierover in het dorp zelf niks heeft opgevangen. Hierop zegt u dat uw familie altijd zei dat uw broer in Kabul in een computerwinkel werkte (gehoorverslag CGVS p.7). Er kan toch worden verwacht van u dat u iets meer details zou kunnen geven over hoe uw oom vernomen heeft dat het gerucht omtrent uw broer de ronde deed en hoe het nieuws op zich de wereld is in geraakt - gelet op het volgens u bijzonder geïsoleerde leven van uw broer. U heeft het CGVS niet overtuigd dat uw broer daadwerkelijk als tolk voor buitenlanders werkt. Bovendien maakt op geen enkel moment aannemelijk dat dit zou kunnen leiden tot een daadwerkelijke vervolging van uzelf. U brengt geen enkel element aan als zouden dergelijke geruchten, mochten ze al de ronde doen, voor u - die zegt geen enkel contact met die broer te hebben en van niks af te weten - negatieve gevolgen zouden kunnen hebben en tot vervolging zouden kunnen leiden.

U gevraagd waarom u in eerste instantie naar Kabul bent gegaan, na de begrafenis van uw vader, zei u dat u zo ver mogelijk van het incident wilde zijn, en dat er toen nog geen plan was om het land te verlaten. U dan gevraagd waarom uw oom uw leven in gevaar achtte, waardoor u diende te vertrekken, verwijst u naar het feit dat in uw dorp het gerucht de ronde deed dat uw broer als tolk werkte (gehoorverslag CGVS p.7). Echter, zoals bovenstaand uiteengezet heeft u deze bewering niet concreet aangetoond.

Uit het bovenstaande blijkt dat u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en dat u de hoedanigheid van vluchteling van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven

beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wel degelijk over een functionerend netwerk in Kabul beschikt. Immers, u gevraagd waarom het niet mogelijk was om in Kabul te blijven, zegt u dat er in Kabul mogelijkheden zijn, maar niet voor u, omdat u de stad niet kent, wat geen valabel argument is gezien u een vreemd land zoals België nog veel minder kende. U heeft ook een zus in Kabul wonen, in Karte Nauw. U zou niet bij uw zus kunnen blijven omdat die haar eigen familie heeft. Nochtans heeft u aangegeven dat er voldoende nauwe banden zijn met uw zus, u heeft er immers een maand verbleven voor uw komst naar Europa (gehoorverslag CGVS p.7) én ze heeft u de documenten van uw broer bezorgd, na aankomst in België (gehoorverslag CGVS p.5). U maakt het niet aannemelijk dat zij nu plots elke hulp aan haar broer zou weigeren.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst, nl. in de hoofdstad van uw land waar u bovendien dichte familie heeft wonen, in uw levensonderhoud te voorzien.

Bovendien moet worden opgemerkt dat er twijfels zijn gerezen inzake uw recent vertrek uit uw dorp Belawoot in het district Aryoub Zazi, waaruit kan worden geconcludeerd dat u over een vestigingsalternatief moet hebben beschikt, buiten uw regio van herkomst. Zo is het opmerkelijk dat u niet weet wat er in recente jaren op jullie gronden werd verbouwd. Aangezien u beweert dat u geen scholing kreeg omdat u altijd verantwoordelijkheid droeg voor het huis, is het totaal ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van wat er op jullie land werd verbouwd, ook al werkte u niet zelf op het land en had uw vader landbouwers in dienst (gehoorverslag CGVS p. 5 en p.9). Bovendien wist u wel te zeggen dat er papaver werd verbouwd ten tijde van de Taliban, wat al veel langer geleden is. Dat u dan niet zou weten wat er op het ogenblik van uw vertrek werd verbouwd, snijdt geen hout.

Eveneens opvallend is, dat u niet op de hoogte bent van het feit dat er in 2010 een gloednieuw districtshuis werd gebouwd (gehoorverslag CGVS p.10 en informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Evenmin bent u ervan op de hoogte dat er een trainingscentrum voor de politie is in uw district. Als verklaring zegt u dat u niemand kent van de politie, maar omdat uw vader in een ver verleden politieofficier was, kan er toch van worden uitgegaan dat uw vader wellicht een mening had over de nieuwe trainingen en/of de politie, en dat u daarvan minstens iets moet hebben opgevangen (gehoorverslag CGVS p.8 en informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Bovendien blijkt uit verdere informatie (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) dat de houding van de politie in jullie district voor heel veel wrevel zorgde onder de plaatselijke bevolking. Het is dan ook opvallend dat u over de politie niets meer weet te vertellen dan dat hun centrum in Chamrai is.

Met andere woorden, u geeft onvoldoende zicht op uw eigen profiel zijnde een niet- opgeleide jonge man die enkel voor het huishouden zorgde en geen vestigingsalternatief in Kabul zou

hebben. Aangezien zowel uw vader als uw broer een ruime opleiding genoten, kan er worden verondersteld dat dit voor u eveneens het geval was. Indien uw vader zelfs oordeelde dat het noodzakelijk is scholing voor meisjes te organiseren mag er in alle redelijkheid worden van uit gegaan dat hij die scholing dan ook voor zijn eigen zoon van groot belang zal hebben gevonden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw taskara is een loutere aanduiding van uw identiteit die hier niet ter discussie staat, evenmin staat hier de identiteit en voormalige beroepsactiviteit van uw vader, zoals gestaafd door zijn taskara, politie-diploma en -kaart ter discussie. De documenten die u neerlegt als staving van het beroep van uw broer als tolk, betreffen slechts onvolledige kleurenkopieën, waarvan u de originelen nooit gezien heeft (gehoorverslag CGVS p.7). Bovendien moeten documenten een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval is. Immers, uit informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat in Afghanistan via corruptie of op de zwarte markt, eender wel document kan worden verkregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de Europese richtlijnen 2004/83/EG alsook 2011/95/EU, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en tenslotte van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming te verlenen, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel bijkomende stukken: een kleurenkopie van de badge van zijn broer, een kleurenkopie van ene certificaat van het Canadese leger en kleurenkopieën van foto's van verzoekers broer met buitenlandse troepen. Ter terechtzitting worden de originelen van al deze stukken neergelegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker roept problemen in met de taliban omwille van een initiatief van zijn vader om een meisjesschool te openen in zijn dorp alsook omwille van de werkzaamheden van zijn broer als tolk voor de buitenlandse troepen. De commissaris-generaal oordeelde in zijn bestreden beslissing dat verzoeker noch de activiteiten van zijn vader, noch deze van zijn broer aannemelijk kan maken.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn verklaringen en stelt hij dat hij op basis van de activiteiten van zijn vader en broer een risicoprofiel bezit zoals omschreven in de UNHCR-richtlijn van 6 augustus 2013, met name dat van *“individuen die geassocieerd worden met of als ondersteuners worden gezien van de regering, de internationale gemeenschap en ISAF”*. Wat betreft de vaststelling dat hij weinig informatie kon geven stelt verzoeker dat hij *“een man van weinig woorden is”*. Verzoeker wijst verder op de bewijskracht van zijn documenten en vestigt de aandacht op stukken die hij bijkomend bij zijn verzoekschrift voegt, namelijk fotokopieën van de badge van zijn broer, van een certificaat van het Canadese leger en van foto's van verzoekers broer met de buitenlandse troepen. Aangaande de activiteiten van zijn broer bevestigt verzoeker nogmaals zijn verklaringen, die hij in zijn verzoekschrift aanvult met een gedetailleerd overzicht van de opeenvolgende tewerkstellingen van zijn broer. Verzoeker merkt tot slot nog op dat het argument dat hij zelf weinig betrokken was bij de activiteiten van vader en broer niet opgaat, daar hij als ‘familielid van’ door de Afghaanse maatschappij eveneens wordt gepercipieerd als een individu dat de regering en de internationale gemeenschap ondersteunt.

Verzoekers uitleg kan niet overtuigen. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk is dat zijn vader plannen had om een meisjesschool te openen in zijn dorp van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen dienaangaande opvallend vaag en weinig plausibel zijn. Zo kan verzoeker als enige nog thuiswonende zoon niet verduidelijken wie betrokken was bij het initiatief om de school te openen (gehoorverslag 21 februari 2013, p. 5). Ook merkte de commissaris-generaal terecht op dat het niet plausibel is dat verzoekers vader zijn plan zou willen doorvoeren zonder instemming van de raad van ouderen van het dorp. Het bouwen van een meisjesschool in een afgelegen Pashtoendorp in een door taliban gedomineerde provincie als Paktya is immers geen gewoon initiatief, waardoor het niet geloofwaardig is dat zijn vader zoiets op zijn eentje zou doen zonder de zaak te hebben bepleit en besproken met de ouderlingen van het dorp, waartoe hij zelf behoorde. Verzoekers verweer hiertegen, namelijk dat hij *“een man van weinig woorden”* is, doet geen afbreuk aan de vele pertinente vaststellingen die de commissaris-generaal ter zake in zijn beslissing opnam, en die allen steun vinden in het gehoorverslag. Aan verzoekers bewering dat zijn vader van plan was een meisjesschool te openen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden.

Uit het gehoorverslag blijkt verder dat verzoeker evenmin de activiteiten van zijn broer als tolk voor de internationale troepen kon toelichten met coherente en gedetailleerde verklaringen. Zo bleek verzoeker niet te weten in welke concrete omstandigheden zijn broer Engels had geleerd en bleek hij niet bij machte om te verduidelijken voor welke opeenvolgende werkgevers hij zou hebben gewerkt, noch waar hij op het moment van het gehoor concreet verbleef (*ibid.* p. 3 – 4). Het is niet aannemelijk dat verzoeker, als enige nog inwonende zoon van het huisgezin, dermate onwetend zou zijn over de controversiële opleiding en carrière van zijn broer, die slechts twee jaar ouder is dan hem. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een ‘gedetailleerd overzicht’ publiceert van de opeenvolgende professionele activiteiten van zijn broer, kan worden vastgesteld dat het *post factum* verklaring is die om deze reden geenszins kan overtuigen. Temeer nu verzoeker eerder bij het Commissariaat-generaal geenszins kon aangeven met wie hij eerst werkte, met de Amerikanen of de Canadezen, noch waar hij werkte, enkel dat hij vanuit Kabul naar diverse plaatsen werd uitgestuurd (*Ibid.*, p.4). In zoverre verzoeker verwijst naar de bewijskracht van de stukken die hij ter staving van zijn asielaanvraag voorlegt, merkt de Raad vooreerst op dat stukken slechts bewijswaarde hebben in zoverre zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non in casu*. Vooreerst kan niet worden aangetoond dat de man op de foto's wel degelijk verzoekers broer is. Voorts kan worden vastgesteld dat het certificaat de naam Abdul Khalid Niamaty Moosa vermeldt, een achternaam die niet overeenstemt met deze van verzoeker. Het certificaat is bovendien ondertekend door twee personen wiens identiteit verder niet vermeld wordt, hetgeen de authenticiteit van het stuk sowieso in twijfel trekt. De badges behoren toe aan de reeds voornoemde Abdul Khalid toe, wiens achternaam niet overeenstemt met deze van verzoeker waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan verzoekers verklaring dat deze persoon verzoekers broer zou zijn.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de activiteiten van verzoekers vader, noch van zijn broer, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die verzoeker ten gevolge van die activiteiten zou ondervinden vanwege de taliban.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de mogelijkheid van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming gezien er voor hem een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief voorhanden is in de Afghaanse hoofdstad Kabul.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de conclusie van de commissaris-generaal. Verzoeker verwijst naar de parlementaire voorbereiding van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en meent dat daaruit blijkt dat de Raad gehouden is om een analyse te maken van de situatie op het gebied van mensenrechten in het hervestigingsalternatief. Verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal de algemene situatie op het vlak van de mensenrechten voor asielzoekers die terugkeren naar Kaboel heeft genegeerd, waarin hij een schending ziet van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Verzoeker is van mening dat de analyse van de Commissaris-generaal in strijd is met de richtlijn van het UNHCR van 6 augustus 2013, omdat deze zou hebben nagelaten een beoordeling te maken van de mensenrechtensituatie alsook de socio-economische situatie. Verzoeker wijst erop dat, indien men deze criteria bekijkt, alleenstaande mannelijke asielzoekers in Kabul in een uiterst precare situatie terechtkomen, waarvoor verzoeker verwijst naar de uiteenzetting in voormelde richtlijn betreffende het probleem van de interne ontheemden (IDP's) in Kabul (p. 27-28). Verzoeker betwist voorts dat de situatie in Kabul veilig zou zijn, waarvoor hij verwijst naar het ANSO-rapport van het eerste kwartaal van 2013, evenals naar vijf internet-artikelen van de krant 'De Standaard' betreffende vier incidenten die zich in de periode maart tot juni 2013 te Kabul hebben voorgedaan.

Wat betreft het risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat een vestigingsalternatief blijkens de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt evenwel dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal-

en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, Veiligheidssituatie Kabul-stad dd. 5 september 2013), blijkt dat Kabul aan deze algemene voorwaarden voldoet. Waar verzoeker betoogt dat de 'algemene mensenrechtensituatie' en de 'socio-economische omstandigheden' niet werden onderzocht, merkt de Raad op dat verzoeker zelf nalaat concreet aan te tonen dat hij bij een hervestiging te Kabul zou worden geconfronteerd met mensenrechtenschendingen enerzijds, noch met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij op zich een schending uitmaken van artikel 3 EVRM of dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in het algemeen naar de precaire situatie van interne ontheemden te Kabul, zoals beschreven in voormelde richtlijn van het UNHCR, doch laat na die situatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. In zijn bestreden beslissing motiveerde de commissaris-generaal waarom een hervestiging van verzoeker 'redelijk' is. Zo verklaarde verzoeker dat hij in Kabul in de wijk Karte Nauw een zus heeft waar hij een maand voor zijn vertrek naar Europa verbleven heeft (gehoorverslag p. 7). Er zijn aldus geen objectieve argumenten voorhanden die erop wijzen dat de socio-economische omstandigheden waarmee verzoeker zal worden geconfronteerd bij zijn hervestiging te Kabul dermate precair zijn dat een dergelijke hervestiging voor hem 'onredelijk' zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie te Kabul tenslotte, blijkt uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviséerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen (COI Focus, *Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul - stad*, 5 september 2013). Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. De verschillende incidenten door verzoeker geciteerd bevestigen de analyse van de commissaris-generaal en meer bepaald dat de aanslagen in Kabul 'high profile' doelwitten, zoals de internationale gemeenschap, viseren en dat er inderdaad sprake is van 'collateral damage' onder burgers maar dat het duidelijk is dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen. Het ANSO-rapport ten slotte waar verzoeker uit citeert werd niet bij het verzoekschrift gevoegd noch is er sprake van een bronverwijzing die de Raad toelaat kennis te nemen van de inhoud daarvan.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER